

Álmok

Az első lidérc, akit láttam

Még egészen fiatal voltam, amikor feljegyeztem az első lidércet, akit láttam. Azóta is gyakran magam elé képzem a hideg arcát és izzó szemeit. Nem félelemből, inkább csak emlékként. A nővéremmel még egy szobában aludtunk egy régi barna ágyon, és valamiért úgy döntöttünk, hogy én a földön töltöm az éjszakát a paplanokon. Egész éjjel forgolódtam. A kék fotel mögött bújtam el, onnan lestem ki a szörnyet, aki a távolban, lila háttérben, mint egy régi filmben, vonaton zakatolt. A lény, ami zöld volt és rémes, a vonaton ült, és üldözött engem, akkor még nem tudta, hogy én az út túloldalán, a szobában a fotel mögött elbújva leselkedem. Mintha a szoba egy nyitott doboz lett volna, amiből egy teljesen másik világ nyílt elém, mint a moziban ülve, messziről láttam a helyet, ahol a szörny élt. Amikor megállt a vonat, leszállt és bement egy ódon épületbe. Már a kőlépcső tetején állt, egyszer csak rám nézett, és ordítva indult meg felém. Feltépte az ajtót, ellökte a fotelt, és ekkor felkeltem. Amikor kinyitottam a szemem, még mindig láttam a lény arcának vonásait, a szeme izzását. Ziháltam, izzadtam. Akkor nem értettem, mi történt, de a rémálmok gyakoriságával rájöttem, hogy lidércek kergetnek éjjel.

A látogató

Egyik éjjel arra lettem figyelmes, hogy az ajtó előtti padlódeszka ropog, mintha valaki ráállt volna. Amikor az ember arra gyanakszik, hogy valaki van a házban, egy pillanatra megáll az idő: levegőt nem vesz, csak fülel, szinte mindenével már arra összpontosít, hogy van-e bent valaki, és ez a feszültség addig pattan, hogy már hallani akarjuk,

hogy a szobában valóban áll valaki. Mozdulatlanul feküdtem az ágyban, füleltem, néztem a plafont, a homlokomon pedig megjelentek az izzadságcseppek. A félelem a gerincemen kezdett felkúszni, belekapaszkodva minden sejtembe, szétáradva a testemben. Megint roppant a deszka, hallottam, hogy valaki szuszog a szobámban. Mozdulni sem mertem. Lassan mozgásra készítettem a fejemet, és a sötétségben az ajtót bámultam. Egy emberi alak sziluettje körvonalazódott. Attól féltem, hogy meghallja a szívem vad kalapálását, és ebből rá fog jönni, hogy látom. Az arcát nem láttam, mégis éreztem, hogy engem figyel. Háromszög alakú felsőteste megmozdult. Az ágyam széléhez érkezett. Kiabálni kezdtem, kérdezgetni, de nem kaptam választ, mozdulni pedig továbbra sem tudtam. Egy másodpercre kiszabadítottam a karomat a félelemből, és a lámpához nyúltam. A szoba üres volt, de én nem tudtam hinni a szememnek.

Bénultság

Onnan tudom, hogy kezdődik a rémálom, hogy a paralízis táncrea hív. Először a talpamat bizsergeti, majd a lábszáramon át felcsúszik a csípőm, a hasamig, miközben belemarkol a gyomromba, a karjaimat is végigsimítja egészen a nyakamig. Az ujjaim zsibbadnak, amikor a csuklómat fogja. Mint egy szerelmes kéz, úgy markol. A gerincemen is végiggördíti a félelmet, végül az agyamig utazik az idegpályákon, majd súlyos kezével a szempilláimra is ránehezedik. Mozdulni nem tudok, a szememet nem tudom kinyitni, beszélni nem tudok, csak érzem, hogy a félelem gúnyosan ül a mellkasomon, rám nehezedik, és fojtogat. Aztán, ha a szörny figyelme egy másodpercre lankad, kikapom a kezem a szorításból, és felkapcsolom a lámpát. A paplan alá bújva remélem, hogy elment, és nem jön vissza. A lábaimat és a nyakamat mozgatom, hogy megszűnjön a görcsös érzés, így ha legközelebb megjelenik, majd elfutok.